

איצרות ומעורבות ממעורבות

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

בענין שעשועי הקב"ה בבריאת העולמות

במאמר זה ובמאמרים אחרים מבאר רבינו כי בבריאת העולמות קיימים שני שורשים. הראשון - בריאת העולם מכח שעשועי הבורא יתברך שמו, שצפה וראה את כל מעשי הצדיקים אשר עתידים לעשות, ולהעלות נחת רוח לפניו במחשבותיהם דיבוריהם ומעשיהם בתורה ומצוות, וכפי שנתבאר כי כל מעשי הצדיקים היו קיימים במחשבה קדומה, שהרי לפניו יתברך - היה הווה ויהיה שוים, ומחשבה קדומה זו היא ממש תחילת הבריאה שבה האציל הבורא את העולם ובראו מאין ליש, ויצרו ועשה את כל המעשים, כי מחשבת הבורא היא המציאות הגמורה, וממנה נמצאים כל הנבראים. השני - מכיון שהעולם הזה הוא תחת מגבלות הזמן, ואילו הבריאה הנזכרת היתה מכח תענוג ושעשוע אלקות שהיא במהותה למעלה מהזמן, ואותה חיות אלוקית אין לה שום הגבלה, כי מידת החסד של הקב"ה היא מידה אין סופית, לכן הוצרכה להיות מידת הגבורה, המגבילה את ירידת האור, שירד תמיד בהדרגה - לפי המעשים המזככים את העולם לקבל את אור ה'.

אמנם ישנה מידה שלישית שהיא מידת רחמים, שהיא מידה ממוצעת לכאורה בין שני המידות הנזכרות, אבל באמת יש בה כוח גדול לאין ערוך משני מידות הראשונות. כי שני מידות הראשונות אינן מוכרחות שיהיה בהם שותפות אל המקבל, כמו שאנו רואים שיכול אדם להתהוות לעשות חסד גם אם אין מי שיקבל ממנו החסד, וכן במידת הגבורה, אבל הרחמים היא מידה שמתעוררת רק מכח אדם שמעורר את הרחמים, וענין זה הוא משל למידותיו יתברך, שמידת הרחמים נתעוררה רק על ידי ישראל, שהם המעוררים את הרחמים.

ועניינה הפנימי של מידת הרחמים, הוא שכאשר יש מי שראוי לרחם עליו, היינו שהמרחם שייך ומקושר אליו, והוא מתקשר אל המשפיע והמרחם, אז נמצא שהמשפיע והמקבל שותפים יחד במידת הרחמים, ועל ידי זה יכולים הרחמים להתעורר בלי הגבלה כלל, כי ההגבלה והצמצום נצרכים רק כלפי מידת החסד שאין בה התעוררות מצד המקבל, והיא נמשכת בלי התעוררות המקבל, וממילא אי אפשר לקבלה בלי שתקבל גדר וגבול להיכן תימשך, אבל הרחמים שמלכתחילה כל המשכחה היא על ידי המקבל, יכולה להמשיך בלי גבול.

ופנימיותה של מידת הרחמים היא בעצם ההתקשרות הפנימית ביותר של המשפיע ואל המקבל באופן של יחוד, שהמקבל מעורר בעצמו את מידת הרחמים, והוא כביכול מתכלל במחשבתו של המשפיע והוא עצמו מעורר בתוך מחשבתו של המשפיע שהוא מתייחד עימו באהבתו אליו - את הרחמים אליו.

ועל פי זה מובן שבני ישראל אשר עובדים את הקב"ה בעולם הזה, הם מגלים את שורש ישראל למעלה שהוא הרחמים שמתעוררים מכח ישראל אשר ראה הקב"ה כבר לפני בריאת העולם ובשבילם ברא את העולם, ועל פי זה פירש המגיד "ויאסר יוסף מרכבתו", שהאיש המקושר להקב"ה בבחינת "צדיק" - מידת ההתקשרות שהיא מידתו של יוסף, היא להיות "מרכבה במעשים טובים שלו" כלומר להמשיך לזה העולם את החיות של המחשבה הקדומה הנזכרת, ואז - "ויעל לקראת ישראל אביו", דהיינו מעורר את האהבה הראשונה לגלותה בעולם.

ויש בזה חידוש גדול למעשה, שאע"פ שבדברי רבינו מודגש בהרבה מקומות שתחילת העבודה היא על ידי יראה דווקא, והאהבה באה במתנת שמים, אמנם צריך האדם לזכור תמיד שתכלית העבודה היא לגלות האהבה הראשונה הפנימית והקודמת לכל העולמות, האהבה שלמעלה מזמן וגבול, ושמוכחה נברא כל העולם, ותכליתו של האדם להיות 'מרכבה' להתפארות זו, שהקב"ה יתפאר בו על ידי אהבתו ויראתו, ושיתגלה למפרע שמכוחו של האדם העובד את ה' נאמר "נעשה אדם".

וכאשר תהיה זאת כוונת האדם, אזי "ויעל לקראת ישראל אביו", תמיד יעלה ויתקרב לשורשו הנקרא 'ישראל', כי כאשר הוא דבוק בכוונה הנכונה, שהיא ההתקשרות הפנימית שעל שמה נקרא יוסף מרכבה למידת היסוד' שהיא ההתקשרות לשורש כל השרשים, אזי האהבה האלוקית מתגלה ומאירה בו.

ויותר מכך - שהאהבה הנזכרת היא המניעה אותו ורוכבת עליו, שהיא כאדם הרוכב על גבי המרכבה שהוא המניע את המרכבה והמרכבה הנעשית כלי לרצונו השורה עליה, ואף האדם הזוכה שרצונו שיתפאר הקב"ה על ידו, אזי הרצון הזה והאהבה הפנימית של ההתפארות שורה על נשמתו רוחו ונפשו, ומניעה אותה בכל רגע לעבוד את ה' בכל מעשיו באופן הרצוי שהוא בשילוב האהבה והיראה, על מנת שתוכל לחול עליו ההתפארות הנזכרת.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד ויע"א לפרשת השבוע

וַיֹּאסֶר יוֹסֵף מִרְפָּתוֹ [וְכוּ'] (בראשית מו כט). **כְּתִיב** (תהילים קלט ב) **'בְּנִתָּה לְרַעִי מִרְחֹק, וּפִירֵשׁ רַשִׁי'**: בנתה מרחוק למושכני אל רעותך וחבתך. לרעי - לקרבני אליך. **כִּי הִנֵּה שְׁנֵי אֱהָבוֹת יֵשׁ, אֱהָבָה הָרְאוּשׁוֹנָה מִחַמַּת גָּדֹל הָאֱהָבָה שְׁיֵשׁ לוֹ אֶל הַבֵּן עוֹשֶׂה לוֹ כָּל הַטּוֹבוֹת**, וזהו מידת החסד שהיא פועלה העיקרי של האהבה, **וְהַשְׁנִיָּה מִחַמַּת אֱהָבָתוֹ אוֹתוֹ מוֹכִיחַ אוֹתוֹ וּמִכָּה אוֹתוֹ**, וזהו הכוונה הפנימית של מידת הגבורה, שהיא גם כן מכח מחשבת האהבה.

וְהִנֵּה כָּל מִצִּיאוֹת שְׁיֵשׁ בְּעוֹלָם בְּדֹאֵי הַכֶּרֶח לְהִיּוֹת בְּמַחְשַׁבְתּוֹ הַקְּדוּמָה, מחשבת הקדוש ברוך הוא הקודמת לכל - היא שורש הכל, וממילא בהכרח שהיא גם שורש שני אהבות אלו. **וְהִנֵּה לְפִי זֶה נִמְצָא שְׁנֵי אֱהָבוֹת הַנִּזְכָּרוֹת הֵיוּ גַם כֵּן בְּמַחְשַׁבָּה קְדוּמָה** באופן זה שיתבאר לקמן. **כִּי תַחֲלָה עָלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַחְשַׁבָּה, רוּצָה לוֹמַר שְׂאֵף עַל פִּי שְׁיִשְׂרָאֵל הֵם אַחֲרוֹנִים לְכָל הַנִּמְצָאִים** בפועל, שהרי האדם נברא ביום השישי, אחר בריאת כל הנבראים, אבל **בְּמַחְשַׁבָּה הֵם קְדוּמִים לְכָל**, שהרי הם שורש כל העולמות והנבראים, **וְכָלֵם לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ רֵאשִׁית** מטעם זה שהם קודמים לכל, דהיינו **בְּשִׁבִיל שְׁיִקְבַּל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תַעֲנוּג מֵהֵם**. וזהו המציאות הראשונה של ישראל - עצם המחשבה אלא אמלוך שהיא שורש הבריאה, שרצה למלוך על עבדיו שיקבלו עול מלכותו ברצון, ומכיון שאין מלך בלא עם, נמצא שבמחשבה זאת היו כלולים נשמות ישראל.

וְזֶהוּ 'בְּרֵאשִׁית - בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ רֵאשִׁית' (בראשית רבה א א), **דְּהֵיִינוּ שְׂאֵהֲבַת הַבּוֹרָא לְיִשְׂרָאֵל גְּרָמָה בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת. וְזוֹ הִיא אֱהָבָה הָרְאוּשׁוֹנָה** שהיא בחינת מידת החסד, **רוּצָה לוֹמַר שְׂמַחַמַּת אֱהָבָתוֹ הֵיטִיב לָהֶם וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל הָעוֹלָמוֹת**.

אֶף זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִיּוֹת כֶּף שהנהגת העולם בפועל תהיה רק בכוחה של אהבה זאת, **כִּי לֹא הֵיוּ יְכוֹלִים** ישראל כפי שהם בגופים - בעלי גבול **לְקַבֵּל אוֹר אֵין סוֹף, אוֹר צַח וּמִצְחָצַח** שהוא נעלה מכל רעיון, ואי אפשר לתפסו בשום מחשבה או שכל כיון שהוא בחינת 'אין', **וְהַכֶּרֶח לְהִיּוֹת הַצְּמִצּוּם שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּין**, ומהותו שמונע מהשפע להגיע עד

שהמקבל יכין עצמו לקבלתו ויהיה ראוי לשפע זה, ולפי הכנה זו נמדדת כמות ואיכות השפע. ונמצא שגם הצמצום הוא מכח האהבה, שרצה שיהיו יכולים ומוכנים לקבל את שפע החסד.

וְכֵן תְּמִיד מְכָרְח לְהִיּוֹת לא רק בשעת הבריאה, אלא גם לאחר שנגמרה הוית הבריאה על ידי שני מידות אלו, נמשך השפע בתמידות - בכל עת על ידי השילוב של שני מידות אלו, **שְׁהֶעוֹלְמוֹת מְקַבְּלִים אֶהְבֵּת הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא, דְּהֵינּוּ הַשְּׁפַע, בְּבַחֲבִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי** (זוהר בראשית ז:ז) ברצוא ושוב; תנועת ההשפעה מביאה ומכריחה את תנועת הצמצום לבוא מיד אחרי התעוררות החסד לירד, כדי שיוכלו התחתונים לקבל את השפע, ותנועת הצמצום מכריחה שיחזור השפע וימשך לעולם כדי שתושלם הכוונה האלוקית להשפיע לעולם, ועל דרך הכתוב **כְּנִשְׁר יַעִיר קִנּוּ** (דברים יא, א) **נוֹגַע וְאֵינּוּ נוֹגַע** (ירושלמי תגייה פ"ב ה"א) שעל ידי ה'נוגע' שבתחילה, כשמגיע השפע האלוקי המחודש מאין סוף אל הנבראים, מקבל הנברא כוח חדש, וכשהשפע 'אינו נוגע' ומסתלק מעט, מתעוררת בו כלות הנפש לקבל את השפע ולזכר עצמו כדי להיות ראוי אליו, ועל ידי זה הוא שב בתשוקה מחודשת הנקרא 'אור חוזר' לבוראו, ואז שוב יכול השפע להתחדש יותר בבחינת 'נוגע' וחוזר חלילה, **וְהַכֹּל מְטַעַם הַנּוֹזֵר שְׁלֹא הֵינּוּ יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶהְבֵּת הָרֵאשׁוֹנָה שְׁקַדְמָה אֶל הַצְּמִצּוּם** והיא שורש לכל, **וְעַל יְדֵי כֵן שֶׁנִּתְחַבְּרוּ מִיּוֹדֵת חֶסֶד וּגְבוּרָה שֶׁהֵם הַמְּטִי וְהַלֵּא מְטִי** במחשבה קדומה, **נִתְהוּ יִשְׂרָאֵל.**

וְהוּא בְּעַצְמָה מִדַּת יַעֲקֹב מִמֶּנּוּ יֵרֵד הַשְּׁפַע מבחינת 'מטי ולא מט' שכוללת את שני המידות חסד וגבורה אל מידת הרחמים שהצדיקים יכולים להשיג ולקבל, **לְפִי שֶׁהַשְּׁנֵי מַחְשְׁבוֹת רֵאשׁוֹנוֹת הֵם מִדַּת אֲבָרָהֶם חֶסֶד וְצַחֲק גְבוּרָה, וְאַחַר כֵּן נוֹלֵד יַעֲקֹב שֶׁהוּא מִדַּת הַרְחֻמְנוּת** שיש בה שילוב של חסד ודין, שמרחם על בנו ורוצה להטיב לו ולכן משפיע לו רק באופן שיכול לקבל, דהיינו במטי ולא מט, **וְזֶהוּ 'אֲבָרָהֶם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק' אֶת כְּמוֹ "עַם", דְּהֵינּוּ שְׁנֵיהֶם הוֹלִידוּ אֶת יַעֲקֹב שֶׁהוּא מִדַּת רְחֻמִּים שְׁבָא אַחַר מִדַּת הַדִּין, וְהֵיא הַתְּגַלּוֹת אֶהְבֵּת רֵאשׁוֹנָה שְׁקַדְמָה לְעוֹלָם, וְהֵיא עֲצָמָה מִתְּגַלִּית בְּמִידַת הַרְחֻמִּים, נִמְצָא שְׁמִידַת הַרְחֻמִּים הֵיא הַשְּׁלֵמָתָה וְגִילּוּיָהּ בְּפוּעַל שֶׁל מִידַת הָאֶהְבֵּת.**

וְזֶהוּ (שְׁעִיָּה כ"ט כ"ב) 'לַיַּעֲקֹב לְמִידַת הַרְחֻמִּים אֲשֶׁר פָּדָה שְׁגִילָה וְהַשְּׁלִים אֶת אֲבָרָהֶם' אֶת מִידַת הָאֶהְבֵּת, דְּהֵינּוּ אֶהְבֵּת הָרֵאשׁוֹנָה הַנּוֹזֵר, כִּי אֶהְבֵּת הַנּוֹזֵר הֵיא בְּאַתְפְּסָיָא שְׁלֹא הֵיא יְכוּל לְצַאֵת מֵהַכֹּחַ אֶל הַפוּעַל כִּיּוֹן שֶׁהוּא "אֶרֶץ צַח וּמְצוּחֶצַח", וְהוֹכֵרְח לְהִיּוֹת הַצְּמִצּוּם שֶׁהוּא בַּחֲבִינַת "דִּין" לְהַעֲלִימוֹ, וְהֵנָּה עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלָּה אֶפִּילוֹ בְּתוֹךְ הַבְּרִיָּאָה מִדַּת אֶהְבֵּת הַפְּנִימִית וְיִצְתָה מִבַּחֲבִינַת מַחְשְׁבָה שֶׁהֵיא מְכֻסָּה אֶל בַּחֲבִינַת

מעשה שהוא בהתגלות, מכיון שישראל היא מידת הרחמים הכוללת את שניהם, וְזֶהוּ [עַל יְדֵי כֵן שֶׁנִּתְגַּלָּה מִדַּת אֶהְבֵּת יְכוּל לְהִיּוֹת] 'יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר' (שם מט, ב), **רוֹצֵה לֹאמֹר עַל יְדֵי מִידַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵיא בַּחֲבִינַת הַרְחֻמִּים, מִתְּגַלִּית הָאֶהְבֵּת הַפְּנִימִית, וּמִמִּילָא אֲנִי מִתַּפְּאֵר בְּאוֹתוֹ אֶהְבֵּת הַפְּנִימִית הַנּוֹזֵר.** כי כאשר דרגה עליונה בהשפעת הקב"ה, מתגלית על ידי דרגה תחתונה ממנה, נעשית הדרגה העליונה בבחינת קישוט ופאר לדרגה התחתונה.

וְנִחְזֹר לְעֵינֵינוּ כִּי שְׁנֵי מַחְשְׁבוֹת הַנּוֹזֵר, דְּהֵינּוּ אֶהְבֵּת רֵאשׁוֹנָה וְהַצְּמִצּוּם, שְׁנֵיהֶם גְּרָמוּ אֶת הַגִּילּוּי הַסּוּפִי שֶׁל הָאֶהְבֵּת כְּנִזְכָּר עַל יְדֵי בַּחֲבִינַת רְחֻמִּים שֶׁהוּא מְטִי וְלֹא מְטִי. וְזֶהוּ 'וְלֹלּוּי אָמַר תְּמִיךְ וְאוֹרִיךְ' וְגו' (דברים לג ח). לְוִי לְשׁוֹן לְוִיָּהּ וְחִבּוּרָה, וְהוּא קָאֵי עַל הַצְּדִיק שֶׁמְכֻנָּה כֵךְ מְטַעַם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּלַוָּה אֵלָיו מִתְּחַבֵּר בּוֹ וְשׁוֹרָה בְּלָבוֹ בְּכָל דְּרָכֵי עֲבוּדָתוֹ. וְהֵינּוּ 'תְּמִיךְ וְאוֹרִיךְ', הוּא מִדַּת יַעֲקֹב הַנִּקְרָא תֵם וְהַצְּמִצּוּם מִידַת הַגְּבוּרָה שֶׁהֵיא בַּחֲבִינַת תְּגַבּוּרַת הָאֵשׁ, וְהַמְּכֻנָּה 'אוֹר', הַכֹּל לְצוּרְךָ 'אִישׁ חֲסִידֶךָ' לְעוֹרֵר מִידַת אֲבָרָהֶם, שֶׁהַכֹּל גְּרָמָה אֶהְבֵּת הָרֵאשׁוֹנָה כְּנִזְכָּר. וְזֶהוּ שְׁבַעֲשָׁרִים וְאַרְבַּעַה מְקוֹמוֹת נִקְרָאוּ כְּהַנִּים לְוִיִּם (יבמות פו), הַגֵּם שֶׁהַלְוִיִּם הֵמָּה בְּבַחֲבִינַת יְרָאָה וְאֵלּוֹ הַכְּהֻנִּים הֵם בַּחֲבִינַת אֶהְבֵּת, וְהַכֹּל שְׁנִקְרָאִים הַכְּהֻנִּים בְּתוֹרַת לְוִיִּם מְטַעַם הַנּוֹזֵר שְׁמִידַת הָאֶהְבֵּת וּמִידַת הַדִּין מִתְּכַלְלִים יַחְדָּו בְּמִידַת הַרְחֻמִּים שֶׁהֵיא מִידַת יַעֲקֹב.

וְכֵן בְּמִשְׁלַל, כְּשֶׁהָאֵב אוֹהֵב אֶת בְּנוֹ אֶהְבֵּת עֲצוּמָה, אֶף הַבֵּן קֵטָן וְאֵינּוּ יְכוּל לְסַבֵּל הָאֶהְבֵּת וְלִקְבֵּל אוֹתָהּ מכיון שהוא שרוי ב'מוחין דקטנות' כדרך הנערים ומחשבתו אינה פנויה לקבל את אהבת האב, **וְהָאֵב רוֹצֵה לְגַלּוֹת הָאֶהְבֵּת, מִכָּה אוֹתוֹ כְּדִי לְהַבִּיאוֹ לְיַדֵי הַכְּנַעַנָה וּבוֹשָׁה מִמַּעֲשֵׂיו הָרַעִים, וְעַל יְדֵי זֶה הַתִּיּוֹנִק מְכַנִּיעַ עֲצָמוֹ מִחֲמַת הַבוֹשָׁה שְׁבוּשׁ בְּמַעֲשָׂיו וּמִבֵּין שְׁרַעִים הֵם וּמְכּוּחַ בוֹשָׁה זֶה מְכַנִּיעַ אֶת עֲצָמוֹ לְרַצּוֹן אֲבִיו, וְעַל יְדֵי כֵן מְגַלָּה אַחַר כֵּן הָאֵב בְּהַנְּהַגְתּוֹ כְּלִפֵּי בְנוֹ מִדַּת רְחֻמְנוּת שֶׁהֵיא הַתְּגַלּוֹת אֶהְבֵּתוֹ הָרֵאשׁוֹנָה - שְׁכַבֵּר הֵיטָה קִיּוּמָת בְּתוֹךְ מַחְשְׁבַת הָאֵב, וְרַק עַכְשֵׁיו יְכוּלָה הֵיטָה לְהַתְּגַלּוֹת כְּנִזְכָּר.**

וְזֶהוּ 'בְּנִתָּה לְרַעִי מְרַחֵק', רַעִי לְשׁוֹן רַעִי וְאַהְבֵּת. וְבְּנִתָּה' הוּא הַבִּינּוֹת וְגִלְיָת הָאֶהְבֵּת הַבִּינָה הֵיא כּוֹחַ הַגִּילּוּי הַמְּבִיא אֶת הַמַּחְשְׁבָה הַסְּתוּמָה וְהַמְּכּוּסָה לְיַדֵי פּוּעַל שֶׁהֵיא הַתְּגַלּוֹת וְהַתְּפַשּׁוּת, 'מְרַחֵק', רוֹצֵה לֹאמֹר עַל יְדֵי הַתְּרַחֲקוּת שֶׁנִּתְרַחֵק מִתְּחַלָּה מִמֶּנּוּ, וְהֵיא מִידַת הַגְּבוּרָה שְׁבָה מִצְּמִצּוּמָת וּמִתְּכַסִּית הָאֶהְבֵּת, אִזּוֹ מְכַנִּיעַ הַבֵּן עֲצָמוֹ אֵלָיו וִירָא מִמֶּנּוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֵׂה רַאווִי לְקַבֵּל אֶת מִידַת הַחֶסֶד, נִמְצָא שֶׁהִירָאָה הֵיא גְּרָמָה הַתְּגַלּוֹת הָאֶהְבֵּת. וְהֵנָּה אֲצִלּוֹ יִתְבַּרְךָ הָעֶבֶר וְהָעֵתִיד הַכֹּל

בְּשׁוּוָה, לְפִי שֶׁהוּא קוֹדֵם וְלִמְעַלָּה מִן הַזְּמַן, וְקוֹדֵם שֶׁהֵינּוּ יִשְׂרָאֵל בעולם ה'יה גלוי לו כל צדיק וצדיק עם מעשיו ותורתו. לא רק נשמות הצדיקים היו גלויים לפניו, אלא כל התענוג שנמשך לו יתברך מכל מעשיהם שכבר היו קיימים במחשבה קדומה, והיינו שמתחלה פשעלה ישראל במחשבתו אף על פי שלא הייתה עדיין הבחירה בפועל כי היו נשמות הצדיקים כלולים במחשבתו יתברך, **הֵיא כְּבָר שֶׁעֲשׂוּעִים לְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מְכַל צְדִיק וְנִמְעֲשָׂיו** שעתידים לבחור בין טוב לרע ולחדש חידושים בתורה ובגילוי אלקות. וְזֶהוּ שְׁמִצְיָנוּ (מדרש תנחומא חוקת ח) **שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁתְּעֵשֶׂע וְאוֹמֵר אֶלְיֵעֶזֶר בְּנֵי אוֹמֵר פָּרָה בַּת שְׁתִּים וְכוּ', וּמְכַאֵן שְׁקַדֵּם בּוֹא רַבִּי אֶלְיֵעֶזֶר לְעוֹלָם כְּבָר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָבֵל שֶׁעֲשׂוּעַ מִמֶּנּוּ וּמְחִידוּשֵׁי תוֹרָתוֹ.**

וּבְקִאֻמַּת מַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים שְׁעוֹשִׂים עִתָּה בְּפַעַל שְׁבָהֶם מְבִיאִים תַּעֲנוּג לְבוֹרָא יִתְבַּרְךָ, הֵם מְמַשִּׁיכִים לְמַחְשְׁבַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ הַקְּדוּמָה אֶת הָעוֹלָם והם מביאים את אותה האהבה שמכוחה נברא העולם - אל תוך המקום והזמן שבו הם עושים את מעשיהם הטובים, **וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים שְׁעוֹשִׂים נַעֲשִׂים מְרַכְּבָה לְמַחְשְׁבַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ, וּמִמְשִׁיכָה הַקַּב"ה** ממשיך את מחשבתו מהכח אל הפועל עליו באופן שמעשיו נהיים כצינור המחובר לראש המעיין, להוסיף ולחדש שפע לעולם מכח מחשבה זאת שרוכבת על מעשיו ונמשכת על הצדיק העובד את ה' יתברך, **וְשׁוֹרָה עֲלָיו, מַחְשְׁבָה זֹאת, שֶׁהֵיא שׁוֹרֵשׁ לְכָל הָעוֹלָם וְכוֹחַ הַבְּרִיָּאָה שֶׁלָּה - שׁוֹרָה עֲלָיו וְנוֹתַנַּת כּוֹחַ וְרוּחַ חַיִּים לְנַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, לְפָאֵר אֶת קוֹנּוֹ בְּאַהְבַּתוֹ וִירָאָתוֹ.**

וְהֵנָּה מַחְשְׁבַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ הַנּוֹזֵר נִקְרָא אֵב לְמַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים שְׁעוֹשִׂים עִתָּה בְּפַעַל שְׁעִנִּינוּ שֶׁל ה'אב' הוּא הוֹלֵדָת כַּח הַמַּחְשְׁבָה, וּמַחְשְׁבָה זֹאת שֶׁהַקַּב"ה יִתְפָּאֵר בְּצִדִיקִים נוֹלֵדָת גַּם בְּמַחְשְׁבַת הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם רוֹצִים גַּם כֵן לְפָאֵר אֶת קוֹנֵם שִׁיאֵמַר עֲלֵיהֶם "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר", וְעַל יְדֵי כֵן נִתְהוּ הַצְּדִיקִים לְמַרְכְּבָה אֶל מַחְשְׁבַת הַקַּב"ה שְׁשׁוֹרָה בְּנַפְשׁוֹתֵיהֶם וּמְכּוּחָה הֵם עוֹשִׂים אֶת כָּל הַמְּצוּוֹת, וְיֵשׁ לָהֶם כֹּחַ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂיהֶם הַטוֹבִים שֶׁהֵם הַמְּשַׁכְּת גִּילּוּי אֶלְקוֹת בְּתַחְתּוֹנִים, מְכַח מַחְשְׁבַת אֶלְקוֹת שְׁשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם.

וְזֶהוּ 'וַיֵּאֶסֶר יוֹסֵף מְרַכְּבָתוֹ' (בראשית מו כט), רוֹצֵה לֹאמֹר יוֹסֵף הַצְּדִיק שֶׁהוּא מְשַׁל וְשׁוֹרֵשׁ אֶל מִידַת הַהַתְּקַשְׁרוֹת שֶׁל כָּל הַצְּדִיקִים, נַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים שְׁלֹו אֶל הַמַּחְשְׁבָה הַקְּדוּמָה שֶׁשְׁרָתָה עֲלָיו בְּפוּעַל עַל יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת וּדְבִיקוֹתוֹ שֶׁגְּרָמָה שְׁעוֹשֵׂים לְבוֹרָא יִתְבַּרְךָ, 'וַיַּעַל לְקִרְאָת יִשְׂרָאֵל אֲבִיו' נִתְעַלָּה וְהַעֲלָה אֶת הַבְּרִיָּאָה כּוֹלָה מְכַח שֶׁהִשְׁרָה עֲלֵיהָ אֶת בַּחֲבִינַת 'יִשְׂרָאֵל' - דְּהֵינּוּ מַחְשְׁבָה הָרֵאשׁוֹנָה כְּנִזְכָּר.

